НАЦІОНАЛЬНИЙ АКАДЕМІЧНИЙ ДРАМАТИЧНИЙ ТЕАТР ім. ІВАНА ФРАНКА
РІК ЗАСНУВАННЯ 1920-й

Франківці грають – серце крають

Лучія ПУЗИКОВА
(Крим)

За місяць до свого 70-річного ювілею Богдан Ступка разом із Національним драматичним театром імені І. Франка побував на гастролях у Севастополі. Усі вистави, які колектив показав глядачеві, удостоїлися бурхливих овацій. Серед представлених на суд публіки сценічних творінь – «Весілля Фігаро», «Буря», «Романс. Майстер-клас», «У неділю рано зілля копала...», «Одруження».

До Криму в метра українського театру і кіно особлива любов. Як зауважив актор, півострів, ніби той едем, щоразу дарує йому миті щастя, з якого народжуються творчі відкриття. У дзеркалі цього невеликого краю відображаються всі барви нашого великого й неосяжного світу.

Під час гастролей Богдану Сильвестровичу доводилося неодноразово бесідувати із представниками мас-медіа, відповідати на їхні запитання. Журнал «Віче», зокрема, поцікавився в художнього керівника франківців:

– Богдане Сильвестровичу, в російськомовному місті вистави українською глядач приймав на «ура». Сподіваюся, вас це радує...

– Мистецтво не знає жодних кордонів. У нашого театру ніколи й ніде не було мовних бар'єрів. У колективі франківців панує мультинаціональна атмосфера. Ми ставимо вистави різних авторів. Головне, щоб вони зачіпали душу за живе. Театр здавна сіє добре й вічне. Наші гастролі не виняток. Відчувається колосальне духовне єднання акторів із севастопольцями, ми говоримо однією – людською – мовою. Особисто я вважаю місцевих глядачів справжніми шанувальниками прекрасного.

Усі вистави, які ми представили в Севастополі, йшли українською мовою. Англійці ж не грають по-російськи, поляки не грають, французи, чехи, італійці не грають Гоголя російською. Вони ставлять п'єси своєю мовою. Думаю, що це добре, адже ми збагачуємося.

– Севастопольці завжди чекають на вас, передчуваючи насолоду від вашої акторської майстерності.

– А я своєю чергою вважаю за честь грати на сцені севастопольського театру. У цьому місті все рідне: люди, вулиці, море. Тут у мене є свій балкончик. Працюючи в Севастополі, я надихаюся.

– Коли були тут востаннє?

– Ми привозимо вистави в це місто вшосте за 11 років. Нинішній репертуар підбирали за принципом «із найкращого – найкраще».

На прес-конференції Богдан Ступка розповідав, що мріє поставити «Євгенія Онєгіна»:

– Якось до мене прийшов Віктор Черномирдін, аби привітати з днем народження. Ми сиділи один навпроти одного, пили вино. Я поділився з ним своєю мрією. Він – на це: «Чудово!». А я продовжив: «Українською мовою». Він зніяковів. Потім я почав читати йому Пушкіна українською, в чудовому перекладі. Черномирдін послухав і каже: «Це навіть краще, ніж російською».

На запитання про людей, котрі створюють вистави в Театрі імені І. Франка, Богдан Ступка відповів:

– Нас 145 чоловік. Із них сто – актори, плюс хор, симфонічний оркестр і балет. Звичайно, привезти на гастролі всіх неможливо.

Одне із запитань стосувалося співпраці Ступки з Кшиштофом Зануссі. Богдан Сильвестрович віджартувався:

– Чи будемо ми співпрацювати, залежить від нього. Після того, як отримав нагороду на фестивалі в Римі за роль у картині Зануссі «Серце на долоні», думаю, він мене більше не запросить. Одразу після цієї події мене впізнавали італійці. При зустрічі вигукували: «Браво! Бравіссімо!». Офіціанти в ресторанах, побачивши мене, передавали на мій стіл вино.

Поцікавилися у худкерівника, чи правда, що в театру з'явилася можливість відремонтувати будівлю.

– У нашій державі залишилася стара радянська система: не постукаєш – нічого не отримаєш. Завдяки великим зусиллям нам вдалося одержати кошти на ремонт малої сцени. Як говорив видатний Михайло Ульянов, «театр – це така субстанція, де проблем ніколи не розв'язують».